

D tej wulkej lobošozje! Schtu, dnj ze to prijotk ſej wſacj, ſchtu ſcho moje wupytacj, ſchtož Boh czini po luboſzi? Na ſwjeczi ſcho ſahine zc.

4. Swoj'ho Ducha, kiž me wodji, da won wſwojim ſtowi mi, a tak moja noha khodji pſches ſwjat kramnej ſbožnoſzi, tu ton Duch me kprawej wjeri, kiž tu traſchnu helſku mož pſchewine a ſmertnu nož, pſches to ſłowo Bože czjeri. Na ſwjeczi ſcho ſahine zc.

5. Sa moje ſo czjeko stara we tym žytnym žiwenu, dnj ſo duſcha boji jara, Boh ju woſme na kedybu, dnj ja huſto pſched ſlaboſzju ſebi pomhacj nemožu, da mi pſchindje kwužitku jeho pomoz ſe ſmilnoſzju. Na ſwjeczi ſcho ſahine zc.

6. Nebjo, ſemja a jich wojska ſu mi date kljepſchemu, ſtych ſo ſjewi luboſž bojska jeno kmojem' wužitku. Nynby, ptaki, ſchitko ſelje, žito, kaſ a ſwjerina, kajkež njedje meno ma, to da Boh mi ſnebeſ delje. Na ſwjeczi ſcho ſahine zc.

7. Dnj ja ſpju, moj Boh me ſthowa, jeho luboſž ta je mi kojde lube ranje nowa, wot wobroczi neſbožje. Nebndžiſche Boh me ſdjeržak, neby jeho woblecjo ſtajnje na mne ladaſo, bych ja dawno wrowi lejžak. Na ſwjeczi ſcho ſahine zc.

8. D kaſ wulžy wele ſteho bje czert na mne wobſanknył, Boh paſ je mi pomhak ſneho,

czert mi neje ſchkožicj ſmjel. Jandželjo, te Bože wojska, ſu, na Božu porucznoſž, wotehnali czerta ſloſž, kwalena bydž luboſž bojska. Na ſwjeczi ſcho ſahine zc.

9. Kaž je naney dječjo lube, ſwutrobny je nepuſchczi, hacž to ſame runje drudy ſchitko prawje neczini: tak Boh moje podſunenje mi tež djerži kdobroczi, newotczene luboſž mi, jeno ſchwika ſprutom renje. Na ſwjeczi ſcho ſahine zc.

10. Jeho ſchtraſny, jeho pruty, dnj to prawje wopomnju, ſdadža ſo mi runje krute, ſtanu ſo mi kljepſchemu, wone woprawdu neſchkožja, Boh me tedny lubuje, dnj prut na mne poſzele, wot ſwjeta me kBohu wodža. Na ſwjeczi ſcho ſahine zc.

11. So ja wjeſzje wjem a wjerju, nedam ſej jo wurnczecz, moj kſchiz ton ma ſwoju mjeru, bdje ſo derje dokonecz. Dnj je ſnjeh doſž delje padał, pſchindje ljetna czopłota: Tak bdje duſcha weſeła, dnj ton człowk je predny tradał. Na ſwjeczi ſcho ſahine zc.

12. Dokelž da we kojdej ſchtuzny Boža luboſž ſjewi ſo, da ja ſbjenu ſwojej ružny ktebi, twoje dječjatko, proſchu, ſdjerž me pſchi tej možny, ſo bych tebe lubował, na tu luboſž ſpominak ſtajnje, wodnjo a tež wnožny, hacž bdu twoju luboſž ſchu kwalicz wtamnym žiwenu.